

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/11/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122204604
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8122204604.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Daniely Babinovej v spore žalobcov: 1./ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX D., 2./ E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX D., obaja zastúpení JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448 proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenému: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice, IČO: 36 863 017, v spore o primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.319,67 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 7Csp/73/2022-236 zo dňa 13.12.2023, jednohlasne takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch I. a III.

II. Priznáva žalobcom v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne sumu vo výške 100 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobný návrh žalobcov z a m i e t a.

III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcom spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 100% z prisúdenej sumy, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia boli úspešní v pôvodnom konaní a z tohto dôvodu im vznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Nesúhlasil s tým, aby výška primeraného finančného zadostučinenia mala zodpovedať výške bezdôvodného obohatenia v základnom konaní. Podľa názoru súdu by tak išlo o dvojité postih žalovaného, ktorý už prišiel o úroky z daného úveru z dôvodu prijatia záveru o bezúročnosti alebo bezpoplatkovosti úveru. Pokiaľ ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, súd prvej inštancie sa rovnako nestotožnil s argumentáciou žalobcov o paušálnej sume za každú určenú neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zároveň zdôraznil, že inštitút primeraného finančného

zadosťučinenia nemá slúžiť k bezdôvodnému obohateniu na strane spotrebiteľov, má to byť akási satisfakcia za to, že podstúpili spor s dodávateľom v súdnom konaní. Navyše určením neprijateľnej zmluvnej podmienky je možné konštatovať, že žalobcovia v 1. a 2. rade neutrpeli žiadnu ujmu. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa v 1. rade neuviedla, či konanie žalovaného a následné domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Tieto svoje skutkové tvrdenia žalobkyňa nedoplnila ani na nariadenom pojednávaní dňa 13.12.2023, ktorého sa osobne zúčastnila. Žalobca v 2. rade sa nedostavil, hoci bol riadne súdom predvolaný. Žalobkyňa v 1. rade súdu uvádzala stres, bez bližšieho zdôvodnenia, nevedela súdu uviesť ani konania, ktoré vedie voči žalovanému, resp. sú žalovaným vedené voči nej, nevedela súdu špecifikovať výšku ani základ nároku primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré si žalobou uplatnila vo vzťahu k žalovanému. Súd priznanú sumu vo výške 100 eur žalobcom titulom primeraného finančného zadosťučinenia považoval v celom rozsahu za dôvodnú. Priznanú sumu 100 eur považoval za primeranú za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívne odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia recidívy porušovania spotrebiteľských práv. Priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia vo vzťahu k žalobcom ako spotrebiteľom nepredstavuje podľa prvoinštančného súdu neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Vo vzťahu k primeranosti tejto sumy, ktorá vo vzťahu k žalovanému bola žalobcom priznaná, súd prvej inštancie poukázal napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 9CoCsp/60/2022 zo dňa 14.03.2023, kde súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňu sumu 100 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia, kde v základnom konaní bol spotrebiteľ v spore o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy úspešný, ako aj na ďalšie rozhodnutia senátov Okresného súdu Prešov, ktoré priznali sumy 50, resp. 100 eur primeraného finančného zadosťučinenia.

3. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Súd prvej inštancie žalobcom priznal vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy.

4. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov I. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Primárnou odvolacou námietkou žalovaného bola nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v časti, ktorým bolo žalobcom priznané zvýšené finančné zadosťučinenie, najmä čo do objasnenia korelácie medzi zisteniami súdu prvej inštancie vo fáze sporu po kasačnom zásahu odvolacieho súdu a priznaným nárokom. Nové rozhodnutie súdu prvej inštancie musí vyplynúť z nového (doplneného) dokazovania. A contrario, ak žiadne nové skutočnosti, ktoré by slúžili na podporu žalobného nároku, neboli zistené, nemôže existovať ani žiaden podklad pre zmenu pôvodného rozhodnutia vo veci samej. V týchto súvislostiach žalovaný namietal, že z napadnutého rozsudku nemožno vonkoncom zistiť, ako sa výsledky doplneného dokazovania premietli do napadnutého výroku. Žalobcovia v čase po rozsudku odvolacieho súdu neviesli do sporu žiadne nové skutkové tvrdenia ani dôkazné návrhy. Jediným novým vykonaným dôkazom bol výsluch žalobkyne v 1. rade na pojednávaní dňa 13.12.2023. V napadnutom rozsudku však nie je konkretizovaná žiadna nová skutočnosť, ktorá by bola zistená týmto výsluchom (a nebola známa už pred prvým rozsudkom vo veci samej) a odôvodňovala by priznanie vyššieho zadosťučinenia. Žalobkyňa v 1. rade nedokázala odpovedať na väčšinu otázok, ktoré jej boli kladené konajúcou sudkyňou alebo jeho zástupkyňou a jej výpoveď pôsobila účelovo.

Žalovaný ďalej uviedol, že naďalej zotrvá aj na námietke premlčania žalobou uplatneného nároku a nesúhlasí s jej právnym posúdením zo strany konajúcich súdov, osobitne čo do okamihu začatia plynutia premlčacej doby. Právny názor, že nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia (podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa) sa začína premlčovať až okamihom právoplatného judikovania porušenia spotrebiteľského práva, je v neprekonateľnom protirečení k možnosti súčasného uplatnenia nároku z takého porušenia a nároku na zaplatenie zadosťučinenia. Ak by právoplatnosť rozsudku, ktorým je konštatované porušenie práva alebo povinnosti na ujmu spotrebiteľa, mala byť podmienkou nároku na zaplatenie zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., viedlo by to k neudržateľnému výsledku, že v prípade sporu, v ktorom by oba takéto procesné nároky boli uplatnené súčasne, v rozhodujúcom čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie (§ 217 ods. 1 CSP) by pre priznanie satisfakčného nároku ešte nemohla byť splnená predmetná podmienka právoplatného sporového úspechu spotrebiteľa. V konkrétnych okolnostiach veci je jedinou významnou okolnosťou, že žalobcom vonkoncom nič nebránilo, aby žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia podali v trojročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť okamihom porušenia povinnosti zavedenej na ochranu spotrebiteľa. Porušením povinnosti, o ktorom bolo rozhodnuté v konaní sp. zn. 32Csp/136/2019

a sp. zn. 5CoCsp/22/2021, bol údajný nedostatok určitého konkrétneho obsahu zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 08.10.2010, rozhodujúcim okamihom pre posudzovanie premlčania satisfakčného nároku mohlo byť len jej uzavretie. Premlčania doba potom začala plynúť nasledujúceho dňa 09.10.2010 a skončila uplynutím troch rokov – dňa 09.10.2013. Žaloba však bola podaná až dňa 16.05.2022, takže došlo k premlčaniu nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, čo v spojení s jeho námietkou premlčania malo rezultovať do plného zamietnutia žalobného návrhu.

Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok, a to tak, že žalobu v napadnutom rozsahu zamietne a zaviazže žalobcov na spoločnú a nerozdielnú náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania, v oboch prípadoch v rozsahu 100 %.

5. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia. Poukázali na to, že žalovaný zrejme opomína, že súd prvej inštancie už vo svojom prvotnom rozsudku zo dňa 17.10.2022 v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu judikovali základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Napriek skutočnosti, že odvolací súd v zmysle odseku 23. odôvodnenia svojho rozsudku sp. zn. 22CoCsp/8/2023 zo dňa 30.03.2023 považoval prvotne priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur za neproporcionálne pre nízku výšku vo vzťahu k porušeniam noriem spotrebiteľského práva zo strany žalovanej, súd prvej inštancie opätovne priznal primerané finančné zadosťučinenie v rovnakej výške. Na všetky námietky žalovaného už bolo zo strany odvolacieho súdu riadne a zrozumiteľne odpovedané. Žalobcovia nesúhlasia s tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní, pričom jeho jednotlivé argumenty iba preukazujú opodstatnenosť žaloby, pretože žalovaný si nepriznáva pochybenie a porušenie spotrebiteľských noriem a ich práv, čo len odôvodňuje opodstatnenosť podanej žaloby s poukazom na jednotlivé ciele inštitútu PFZ. Za nesprávnu považujú žalobcovia v 1. a 2. rade aj vznesenú námietku premlčania a v tomto smere poukazujú na obsah ich predchádzajúcich podaní, ako aj na odôvodnenie meritorných rozhodnutí vydaných v tomto konaní.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok I. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vyhovel čiastočne žalobe, ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania. Keďže žalobcovia v 1. a 2. rade odvolaním nenapadli II. výrok o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, tento nadobudol právoplatnosť, a tak nebol predmetom preskúmania odvolacím súdom.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov a námietok žalovaného, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05)

10. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) proti porušeniu práv a povinností ustanovených týmto zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcov 1. a 2. rade opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého môžu žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatnia porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019)

12. Žalobcovia v 1. a 2. rade si uplatnili nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia v celkovej výške 2.319,67 eura titulom úspešného uplatnenia (bránenia) svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 32Csp/136/2019, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok.

13. O tomto nároku prv rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 17.10.2022, č.k. 7Csp/73/2022-90, keď vyhovel tejto žalobe v časti o uložení povinnosti zaplata 100 eur (výrok I.) a vo zvyšku uplatnenej sumy ju zamietol (výrok II.). Na základe podaných odvolaní strán sporu tunajší odvolací súd rozsudkom č. k. 22CoCsp/8/2023-196 zo dňa 30.03.2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku č. I. a zrušil ho vo výrokoch č. II. a III. a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v odôvodnení konštatoval, že vzhľadom na porušenie spotrebiteľských práv žalobcov v 1. a 2. rade zo strany žalovaného, sa priznanie finančného zadosťučinenia javí odvolaciemu súdu ako dôvodné, avšak nie v sume 100 eur, ktorú nepovažoval za dostatočne odradzujúcu pre žalovaného k ďalšiemu porušovaniu predpisov spotrebiteľského práva. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vec, keď priznal za viacnásobné porušenie spotrebiteľského práva spočívajúce v bezdôvodnom obohatení žalovaného vo výške 1.119,68 eura a vyslovení viacerých neprijateľných zmluvných podmienok, vrátane neprijateľného spracovateľského poplatku vo výške 169 Eur, primerané finančné zadosťučinenie v neproporcionálne nízkej výške 100 eur. V ďalšom konaní odvolací súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť opätovne sa zaoberať výškou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia nad uplatnenou sumou 100 eur rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu.

14. Z vyššie uvedeného vyplýva, že za stavu, keď tunajší odvolací súd konštatoval, že právoplatným rozsudkom č.k. 32Csp/136/2019-85 zo dňa 31.03.2021 došlo v konečnom dôsledku k vyhovneniu žalobe spotrebiteľa voči dodávateľovi v dôsledku prijatých záverov, že dodávateľ predložil spotrebiteľovi spotrebiteľskú zmluvu, ktorá obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýbali jej podstatné náležitosti, v dôsledku čoho je poskytnutý spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho spotrebiteľ preplatil poskytnutý úver o sumu 1.119,67 eura, čím sa žalovaný bezdôvodne obohatil o uvedenú sumu voči žalobcom ako spotrebiteľom. Odvolací súd sa preto stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný.

15. Preto odvolací súd aj potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho výroku I. v základe požadovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie spoločne s doposiaľ priznaným primeraným finančným zadosťučinením vo výške 100 eur. Rozsudok vo výroku I. nadobudol právoplatnosť dňa 18.05.2023. Po vrátení veci súdu prvej inštancie tak zostala predmetom tohto konania len výška priznaného finančného zadosťučinenia nad 100 eur. Z uvedeného dôvodu sa už odvolací súd nezaberal odvolacou námietkou žalovaného ohľadne premlčania nároku žalobcov v 1. a 2. rade na primerané finančné zadosťučinenie v tomto konaní, ktorá smerovala čo do základu nároku žalobcov. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na body 17. až 19. odôvodnenia č. k. 22CoCsp/8/2023-196 zo dňa 30.03.2023, v rámci ktorých sa odvolací súd vyjadril k problematike namietaného premlčania žalovaného nároku.

16. Pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok, alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

17. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje

všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tak to bolo aj v prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie po doplnení dokazovania výsluchom žalobkyne považoval za adekvátne a primerané zvýšiť celkovú výšku finančného zadosťučinenia o ďalších 100 eur (celkovo 200 eur) za porušenia spotrebiteľského práva. Za situácie, keď žalujúca strana odvolanie nepodala, odvolací súd rešpektujúc aj zásadu zákazu reformatio in peius nemohol priznať finančné zadosťučinenie vo vyššej sume a neostávalo mu iné ako napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku I. potvrdiť.

18. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobcov zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobcovia úspešne domohli na všeobecnom súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a požadovaná výška priznaného finančného zadosťučinenia nie je neprimeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcov a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

19. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne, úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim (Ruiz Torija c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A; Hiro Balanic./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B).

20. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé

21. V danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania, vysvetlil, čoho sa žalobcovia domáhali, čo uvádzal žalovaný na svoju obranu, čím žalobcovia a žalovaný argumentovali v konaní pred súdom prvej inštancie. Súd v odôvodnení svojho rozsudku citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil, keď zaviazal žalovaného povinnosťou uhradiť ďalších 100 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

22. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

23. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku I. a súvisiacom výroku III. o trovách konania postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, ako vecne správny potvrdil.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalobcom v 1. a 2. rade v odvolacom konaní priznal spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému

v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).